

HLAS PETROVA NÁSTUPCE

+ výňatek z Apoštolského listu papeže Jana Pavla II. „ROSARIUM VIRGINIS MARIÆ“ (říjen 2002)
o modlitbě svatého růžence

Růženec Panny Marie (Rosarium Virginis Mariæ), který se z vnuknutí Ducha svatého postupně vyvinul v druhém tisíciletí, je modlitba, kterou mnoho svatých milovalo a k níž povzbuzoval učitelský úřad církve. Ve své prostotě a hloubce zůstává i v tomto třetím, sotva započatém tisíciletí modlitbou velmi významnou, určenou k tomu, aby přinášela plody svatosti. Dobře zapadá do duchovního putování křesťanství, jež po dvou tisíciletích neztratilo nic ze své původní svěžesti a cítí, že je Božím Duchem povzbuzováno „zajet na hlubinu“ (Duc in altum!), aby znovu mluvilo, ba aby mocně volalo do světa, že Kristus je Pán a Spasitel, že je „cesta, pravda a život“ (Jan 14, 6), že je „cílem lidských dějin, ohniskem, do něhož se sbíhají ideály dějin a civilizace“. Růženec totiž, i když má svůj mariánský charakter, je modlitbou s kristologickým srdcem. Svým strážlivým způsobem v sobě soustřeďuje hloubku celého evangelijního poselství, jehož je jakýmsi souhrnem. Zrcadlí se v něm Mariina modlitba, její věčné Magnificat za dílo výkupného Vtělení, jež započalo v jejím panenském lůně. Jím se křesťanský lid vydává do Mariiny školy, v níž je přiveden ke kontemplaci krásy Kristovy tváře, aby zakoušel hloubku jeho lásky. Prostřednictvím růžence věřící čerpá hojnost milostí, jakoby je přijímal z rukou samé Matky Vykupitele.

Římský biskupové a růženec

Mnozí moji předchůdci této modlitbě připisovali velký význam. Zvláštní zásluhy má v tomto ohledu Lev XIII., který 1. září roku 1883 vydal encykliku *Supremi apostolatus*

officio. Tímto významným prohlášením provedl mnohé další zásahy do této modlitby a označil ji za účinný duchovní nástroj proti zlu ve společnosti. Mezi posledními papeži, kteří se během koncilů v podpoře modlitby růžence vyznamenali, bych rád připomenul Jana XXIII. a zvláště pak Pavla VI., který v apoštolské exhortaci *Marialis cultus* v souladu s inspirací II. vatikánského koncilu zdůraznil evangelijní charakter růžence a jeho kristologickou orientaci. Ani já sám jsem při různých příležitostech neopomíjel povzbuzovat k časté recitaci růžence.

Námítky proti růženci

Někteří lidé se domnívají, že centrální postavení liturgie, jež bylo správně zdůrazněno II. vatikánským koncillem, s sebou v důsledku nutně nese snížení důležitosti růžence. Ve skutečnosti se však tato modlitba, jak upřesnil Pavel VI., liturgii nejen neprotiví, ale dokonce ji podporuje, neboť ji uvádí, dává jí doznít a podporuje její plné vnitřní prožívání i hojnost plodů liturgie v každodenním životě.

Snad jsou i tací, kteří se obávají, že růženec je pro svůj bytostně mariánský charakter málo ekumenickou modlitbou. Tato modlitba se však nachází v nejčistším horizontu úcty k Boží Matce, kterou koncil vykreslil jako úctu nasměrovanou ke kristologickému středu

křesťanské víry tak, že „když je ctěna Matka, je náležitě poznáván, milován a oslavován i Syn“. Pokud je tedy růženec správně chápán, stává se podporou a nikoli překážkou ekumenismu!

Cesta kontemplace

Nejdůležitějším motivem pro důrazné doporučování růžence je skutečnost, že tato modlitba je nesmírně cenným prostředkem podpory věřících v úsilí o kontemplaci křesťanského tajemství, kterou jsem doporučil v apoštolském listě *Novo millennio ineunte* jako opravdovou a správnou „pedagogiku svatosti“: „Ta vyžaduje, aby křesťanství vynikalo v první řadě uměním modlitby“. Zatímco v současné kultuře plné protikladů vyrůstají nové potřeby spirituality vyvolávané i vlivy jiných náboženství, existuje více než kdy jindy naléhavá nutnost, aby se naše křesťanská společenství stala „autentickými, školami“ modlitby“.

Růženec náleží k tomu nejlepšímu a nejosvědčenějšímu, co tradice křesťanské kontemplace nabízí. Tato modlitba se vyvinula na Západě, je typicky meditativní modlitbou a určitým způsobem odpovídá „modlitbě srdce“ či „modlitbě Ježíšově“, jež se zrodila na půdě křesťanského Východu.

Modlitba za mír a rodinu

Růženec byl mými předchůdci i mnou vícekrát doporučen jako modlitba za mír. Na počátku tohoto tisíciletí, jež začalo hrůznými scénami atentátu z 11. září 2001 a které denně v tolika částech světa zaznamenává nová krveprolití a násilí, znamená znovuobjevení růžence ponoření se do kontemplace tajemství Toho, jenž „je naším pokojem“ a „obě dvě části spojil v jedno a zboural přehradu, která je dělila“ (Ef 2,14). Není tedy možné modlit se růženec, aniž bychom se cítili být zapojeni do spravedlivého úsilí ve službě míru a aniž bychom neupírali zvláštní pozornost k Ježíšově zemi, jež je dosud těžce zkoušena a která je křesťanským srdcím tolik drahá.

Obdobně se naléhavá potřeba modlitby objevuje v další kritické sféře naší doby, v oblasti rodiny, základní buňky společnosti, čím dál více ohrožované štěpícími silami na úrovni ideologické i praktické. Ty dávají podnět k obavám o budoucnost této základní a neodmyslitelné instituce včetně

osudů celé společnosti. Jako účinná pomoc k zamezení ničivého působení této hluboké krize se v rámci širší pastorační péče o rodiny nabízí opětovné zavedení modlitby růžence v křesťanských rodinách.

Ve šlépějích svědků

Je takřka nemožné vyjmenovat nekonečný zástup světců, kteří v modlitbě růžence našli skutečnou cestu ke svatosti. Stačí připomenout svatého Ludvíka Marii Grigniona z Montfortu, autora drahocenného díla o růženci, a nám v čase bližšího otce Pia, jehož jsem nedávno mohl s radostí svatořečit. Zvláštním charismatem opravdového apoštola růžence byl pak obdařen blahoslavený Bartolo Longo. Jeho cesta ke svatosti je založena na vnuknutí, jež zaslechl v hloubi svého srdce: „Kdo rozšiřuje modlitbu růžence, je spasen!“ Na základě tohoto zážitku se cítil být povolán vystavět v Pompejích chrám zasvěcený Panně Marii Růžencové. Stavba vyrostla na ruinách starobylého města, které bylo v roce 79, brzy po svém prvním setkání s křesťanskou zvěstí, pohřbeno výbuchem Vesuvu, aby po mnoha staletích z popela opět povstalo a svědčilo o světle i stínech antické civilizace. Zvláštní povzbuzení a oporu ve svém snažení našel u Lva XIII., přezdíváného „růžencový papež“.

Požehnaný Mariin růženec – „sladký řetěz, který nás připoutává k Bohu“

Co bylo dosud řečeno, vyjadřuje bohatství této tradiční modlitby, jež má prostotu lidové modlitby, ale též teologickou hloubku modlitby vhodné pro toho, kdo cítí potřebu zralejší kontemplace. Církev přiznávala této modlitbě zvláštní účinnost a jejímu společnému recitování i vytrvalé praxi světovala obtížné záležitosti. Ve chvílích, kdy bylo samo křesťanství ohroženo, se právě této modlitbě přičítalo šťastné vyvážnutí z nebezpečí a Panna Maria Růžencová byla uctívána jako přímlyvkyně záchrany. Dnes rád svěřuji této modlitbě věc míru ve světě a věc rodiny.

sv. Jan Pavel II.

s využitím překladu Josefa Koláčka, SJ pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

SPRÁVNĚ VIDÍME JEN SRDCEM.

„Co je důležité, je očím neviditelné. Správně vidíme jen srdcem,“ říkala liška Malému princovi.

Je normální, že u některých darů nedokážeme docenit jejich hodnotu a dokonce je vnímáme jako prokletí. Proč čekáme další dítě? Proč je nemocné? Co jsme Bohu udělali, že nás trestá?

Strach rodičů z nemoci očekávaného dítěte je přirozený. Strach ale přece nemá mít poslední slovo. I nemocné dítě může být šťastné, i když jinak než děti zdravé, a může být pokladem pro svoje nejbližší i své okolí.

Společnost, která se stará o slabé, nemocné a postižené, je silnější. Starost o ně a soužití s nimi nás podněcuje k lidskosti, nesobeckosti, ohleduplnosti, laskavosti, soucitu. Tato jejich společenská role je nenahraditelná. Burcují nás, zdravé. Nutí nás svojí existencí k otázkám po smyslu života. Učí nás neposuzovat druhé podle povrchu a výkonu, ale vnímat skutečnou vnitřní důstojnost člověka – jeho srdce.

Všeobecná zdravotní pojišťovna chce proplácet nové genetické testy v hodnotě cca 50 milionů Kč ročně. Mají zachytit o 20 dětí s Downovým syndromem více. Skutečně je musíme všechny vybit?

Proto se snažíme, aby lékaři nevnímali narození nemocného dítěte jak svoje selhání, ale aby dokázali pochopit rodiče, nedívali se na ně přes prsty a nabídli jim psychologickou i lidskou podporu.

Život postiženého dítěte je skutečným darem. Sice mimořádně těžkým, ale s možností prožít život také mimořádně bohatý.

Hnutí pro život – Radim Ucháč

SNAŽME SE ZAMYSLET 6

Při asi vzrušeném rozhovoru se Dana Agdala ptá pátera Smitha: „Ale pro všechno na světě, kdo chce být teď svatý?“

„Nechceme-li to my, chce to Bůh,“ řekl otec Smith. Cítil, že se mu hýbe kdesi v mysli přílehavější odpověď, ale hněv mu překážel, aby mu nepřišla do slov. „Bůh od nás chce, abychom byli svatí,“ opakoval.

„Drahý pane, vy jste masochista, abyste věděl,“ řekla slečna Agdala. „Jste přesvědčen jako tři čtvrtiny lidstva, že nějaký čin musí být špatný, je-li vám příjemný, a že ctnost záleží v sebemučení. Jediná pravá filosofie je pohanství, které pobíhá s nahými bedry po zlatém písku času, milujíc se s nymfami na lesních pasekách, neboť člověk je čistý jenom tenkrát, když byl předtím nečistý, poněvadž teprve tehdy a jenom tehdy je osvobozen od svých hormonů.“

„Nemyslíte, že mluvíte strašné nesmysly?“ zeptal se páter Smith.

„Jsem šťastna, pokládají-li mne lidé kvůli Panovi za blázna,“ řekla slečna Agdala. „A přece nejsem blázen já, nýbrž vy, protože vy ještě věříte v zkrachovalou bajku křesťanství. Čtete Bertranda Russela, nevěříte-li mně; čtete Lyttona Stracheyho; čtete Sinclaira Lewise; my moderní spisovatelé jsme se podívali všem těm starým bájím důkladně na vnitřnosti.“

„Možná že jste zdaleka nečetla své současníky tak inteligentně, jak se domníváte,“ řekl páter Smith, lituje v duchu, že mu jeho náboženství zakazuje uhodit tu mladou ženu do tváře. „Řeknu vám proč. Jsou dva druhy agnostiků: jedněm je líto, že nemohou věřit v křesťanské zjevení, poněvadž si uvědomují jeho krásu i jeho spravedlnost; a druhí jsou rádi, že mu nepotřebují věřit, poněvadž mohou krást, vraždit, utlačovat své bližní a smilnit beze strachu, že budou po smrti potrestáni. Zdá se mi, že většina moderních spisovatelů, kteří za něco stojí, patří k prvnímu druhu. Když psal Lytton Strachey o trhlínách v povaze kardinála Manninga, Florence Nichtingalové, generála Gordona a královny Viktorie, jsem hotov věřit, že ho k tomu neponoukalo nic méně čestného než touha, ukázat nestranně pravdu. Zbloudil však v dvojím směru. Jako inteligentní člověk by měl vědět, že není tak překvapující to, že takový kardinál Manning byl občas ctižádostivým a bezohledným mužem, jako spíše to, že ctižádostivý a bezohledný muž mohl kdy být kardinálem Manningem. Neboť je spíše úžasným důkazem Boží milosti, že se hříšník může pozvednout k životu ctnostnému, a nikoli důkazem nevyhnutelného vítězství ďáblova, klesne-li ctnostný člověk jednou nebo dvakrát do hříchu. Dále by si měl uvědomit, že dívat se na vnitřnosti nebo kácet modly je vždycky jistým nebezpečím pro společnost, ať jsme přitom vedeni pohnutkami sebevznešenějšími; a to proto, že většina čtenářů je tak hloupá, že nevidí morální cíl, ke kterému směřoval autor, totiž poznat a dát poznat pravdu, a že místo toho dojdou přesvědčení, že nikdo na celém světě nejedná z nezištné lásky k Bohu nebo lidem, nýbrž že i nejlepší lidé jdou vědomky nebo nevědomky jenom za mocí a osobním prospěchem, a že oni sami, totiž čtenáři, by byli horší než blázni, kdyby jim záleželo na něčem jiném než na mocí a osobním prospěchu. Vezměte si třeba takového Noela Cowarda, jehož hry, jak se zdá, pohoršují lidi tak, že ho za ně zahrnují bohatstvím. Já jsem zcela přesvědčen, že ten mladý muž je sám na straně andělů a že jeho hry jsou psány jako kázání, ale nejsem nikterak přesvědčen, že publikum jim chodí tleskat ve stejném duchu.“

„Říkejte si, co chcete, ale křesťanství se přežilo a přestalo být užitečné,“ řekla slečna Agdala, když došli k hotelu Carlton, rozkročila se a postavila se v hedvábných punčochách na mramorovém schodišti. Ohromná hotelová budova se táhla na všechny strany a řady jejích oken vypadaly jako momentky ve fotografickém albu.

„Naopak, křesťanství se ještě ani nerozvílo k své plné užitečnosti, a pochybuji, zda se k ní rozvine, protože Bůh nám nic takového neslíbil,“ řekl otec Smith.

„Jediná filosofie, která spasí svět, je komunismus,“ řekla slečna Agdala. „Řekla jsem vám už, že jsem komunistka?“

Páter Smith měl chuť se jí zeptat, dává-li všechny své honoráře chudým, ale neudělal to, protože cítil, že by to bylo příliš nelaskavé; skutečný komunista by si přece nebyl mohl dovolit bydlet v hotelu Carlton, kde hrálo ohňské kvarteto Olivera Ogilvie šlechticům „Nemáme už banány“. Místo toho smekl klobouk a nechal ji stát i s její sukní, kterou jí rozvíval vítr okol kolenou.

Na kraji vlhkého předměstí prokatedrální farnosti narazil na monsignora O'Duffyho, který stál před jednou drogerií a nafukoval balóny houfu povykujících uličníků. Zdálo se, že monsignore sám se náramně baví, neboť když nafoukal balóny, učil kluky zpívat písničku, tleskal do taktu rukama a hulákal z plna hrdla:

*Policajtem chtěl bych být,
tlustý jak on směl být,
mámě schody moci mýt,
sodou schody moci mýt.*

„Mluvil jsem právě s nejvyšší pochybnou mladou ženou,“ řekl páter Smith, když zakývali klukům na rozloučenou. „Je spisovatelka a domnívá se, že objevila tajemství vesmíru, které záleží v tom, že není žádného tajemství. To je to nejhorší na všech těchto moderních lidech: nemají smysl pro tajemství. To takový Donne nebo Blake...“

„Ach,“ mávl rukou monsignore, „tak do toho pořádným koštětem!“

Příští zamýšlení bude pojednávat o nešťastném konci jednoho z farníků P. Smitha. Budeme si při něm před závěrem církevního roku moci připomenout, že i mezi námi žijí nešťastní lidé.

pro Poutník zpracoval Zdeněk Ježek

AHOJ DĚTI!

Září se překulilo a začíná nám mariánský měsíc říjen. Při ranní cestě do školy nelze přehlédnout, že se občas příroda halí do podzimní mlhy. Na každíčkém nepatrném stéblu trávy, na každém lístečku se třpytí kapky rosy. Dokonce jsou takto vyzdobeny i všechny pavučiny, pavučinky a dlouhá vlákna „babího léta“. Je to kouzelná podívaná. Teprve když slunko mlhu přemůže a vše se prohřeje, kapky rosy zmizí... Podzimní paprsky pak prozařují skrze listí stromů, které začínají měnit barvu, a dává jim ještě pestřejší podobu. Na jednom vlákně nataženém mezi stromy, kam se dosud nedostalo sluníčko, se stále ještě pohupují kapičky rosy. Vypadá to jako dlouhá šňůra korálků nebo nám to může připomínat (tajenka). V podzimním obrázku hledejte 7 písmen tajenky a také si ho vybarvěte. Jsou na něm plody, které nám příroda dává. Je určité za co děkovat... Vždyť stromy se pod tíhou ovoce ohýbaly až k zemi, v lese můžeme chodit doslova po koberci žaludů a dalších lesních plodů. Je důležité si těchto věcí všimnout a projevit vděčnost, poděkovat a vážit si jich.

Pro starší:

Říjen – měsíc Panny Marie. Jsme zváni k modlitbě, k tomu, abychom se stále znovu a znovu vraceli do mateřské náruče, čerpali sílu, vkládali prosby a s Matkou Boží putovali k Pánu Ježíši. Přes léto jsme měli možnost vykonat pouti na Horu Matky Boží do Králík, na Mariánskou Horu, na Hostýn a určitě i na další poutní místa. Na Mariánskou Horu vlastně můžeme ještě celý říjen stále přicházet. Poutě jsou pro nás nabízenou milostí a požehnáním. Pokud člověk přijde s otevřeným srdcem, je obdarován... Zajímavou myšlenkou či postřehem do života, silou ke zvládnání každodenních obtíží, radostí, pokojem a mnohým dalším.

Právě takový malý postřeh z jedné pouti stojí za to, abychom si ho povšimli a stal se pro nás vzorem... Věc, která se zdá jasná a samozřejmá, ale v okamžiku, kdy zazní z úst malého chlapce – je burcující: „Mně se nezdá dobré mluvit o chybách druhých lidí...“

Když si to každý uvědomí sám ve svém jednání, možná shledá, že spoustu slov ani nemusel říkat...

(EJ)

Š	I	S	K	L	N	O	Č	A
L	K	A	O	I	Č	S	N	Š
N	O	Č	A	Š	S	K	L	I
S	A	O	Š	N	I	Č	K	L
Č	N	L	S	A	K	I	Š	O
I	Š	K	Č	O	L	A	S	N
O	S	I	N	K	Š	L	A	Č
A	Č	N	L	S	O	Š	I	K
K	L	Š	I	Č	A	N	O	S

Řešení z minulého Poutníka:

Řešení SUDOKU →

Tajenka z osmisměrky: Pěšky bychom museli zdolat přibližně OSMSET KILOMETRŮ a cesta by trvala zhruba TŘI TÝDNY.

ORLÍ LET - 1. VÝLET 4. ROČNÍKU

V sobotu 16. června jsme absolvovali letošní první výlet již 4. ročníku Orlich letů. Tentokrát jsme si vyjeli do Králík na Horu Matky Boží u příležitosti orelské pouti konané k 70. výročí orelské pouti na Svatém Hostýně (1948), jíž se tehdy účastnilo několik tisíc poutníků a jejíž hlavní aktéři se po té stali vězni minulého režimu.

Prvním drobným zádrhelem (ostatně jako každý rok) bylo uvedení našich strojů do stavu alespoň trochu způsobilého k překonání přibližně pětadesáti kilometrové vzdálenosti. Někdo přifoukl kola a mohl vyrazit, jiní měli problémů o něco více. Také se snažíme, aby naše kola byla rok od roku lepší, ať už je to zprovoznění dynamu či zvonku nebo jen prkotina jako výměna plastové odrazky za dobovou skleněnou (pokud se tedy zrovna nějaká naskytne).

Moje Božena (ano, ta světoznámá zelená „velamoska“), zakladatelka našich cest, je bohužel nemocná. Už když jsme ji vytáhli před lety ze seníku, trpěla pohmožděninou trubky pod sedlem, těsně nad spojkou s horní rámovou trubkou. To mělo za následek roztažení pouzdra šlapacího středu do oválu. Na funkci to nemělo vliv

pouze do chvíle, než si ložiska řekla, že už toho mají dost a způsobilá si vůle. Takže se do toho muselo „šáhnout“ a od té doby se vůlí prakticky nedá zbavit, protože kulatá miska v oválném závitu prostě držet dobře nemůže...

A tak jsem pro Boženu hledal nové tělo, trvalo to dlouho, ale povedlo se. Každopádně součástky a díly jsou potřeba stále a tak budeme rádi za každou případnou nabídku (i na celá kola). Zasilat je můžete na mail: fr.maress@gmail.com, orel.dcermna@gmail.com, volat na 731748450, nebo osobně. Hlavně hned nic nevyhazovat!

Na startu na čermenském náměstí se nás sešlo celkem 6. První jsem se přihnal já (což se stává opravdu výjimečně) přesně v osm. Místo nemocné Boženy jsem sedlal Dášu, neboť bylo sezdáno, že bude snazší do schopného stavu uvést tuto konstrukčně starší a značně nepůvodní cestovní dámskou labuť v barvě „modř JZD“ nanášené „speciální“ štětkovou technikou, než křísit Boženu. Ostatní se na náměstí postupně tak nějak přitrousili, poslední ve čtvrt na devět.

Brácha se pohupoval v sedle svého zeleného Stadionu – Milady, tatínek jako obvykle na Pepanovi po pradědovi, pan Vávra na své „zetce“ (výrobce Zbrojovka Brno), mladý pán tentokrát na mladším stroji – silničním Favoritu a konečně náš strýc, Pavel Mareš, ten jel na modré „velamosce“ Super de Luxe, kterou den před tím po dlouhé odstavce vytáhl z kopřiv, jenž i přesto, až na nepůvodní kliky a převodník, mezi ostatní stroje krásně zapadala.

A tak jsme vyjeli. Jak to máme ve zvyku, pěkně pohodovým tempem doprovázeným zvonkohrou, povrzáváním klínkových středů a rachocením plechových blatníků. Ve Verměřovicích byla první zastávka a to nejen proto, abychom přibráli do party pány „Komárka staršího“ a „Komárka mladšího“. Strojová „velamoska“ totiž vypustila duši... zadní. Po odstranění defektu jsme se vydali zadem podél řeky do Jablonného, přeci nepůjdeme přes kopec pěšky, když ho můžeme objet, že.

V mistrovickém lomu se k nám připojil ještě jeden jednostopý stroj, avšak motorizovaný. Byla to nádherná renovovaná Jawa 250 z roku 1938 a tak jsme byli kompletní, z důvodu časové vytíženosti motocyklisty však bohužel pouze do Těchonína. Na druhou stranu i přes nedoladěné zapalování byl motocykl značně rychlejší než my, zvláště pak do kopce. A že nám dal kopec do Těchonína zabrat. Někdo to vzal po silnici, kdo se necítil, vzal to pěšky zkratkou přímo po louce, která však, jak se ukázalo, byla zrovna čerstvě pohnojená. Na Stanovníku na zastávce jsme si udělali jednu „svažinovou“, doplnili provozní kapaliny, rozloučili jsme se s motocyklistou a jeho strojem a pak už tradá z kopce.

Jeli jsme, jak se dalo. Z Těchonína do Mladkova, z Mladkova zadem podél trati po rozbité kamenité cestě, kde naše stroje dosti trpěly a vyluzovaly ohlušující rachot. Naším zadkům na odpružených sedlech to však tak strašně nepřipadalo a tak jsme se úspěšně dokodrcali do Lichkova, odkud jsme pokračovali po silnici směrem na Králíky. Další odpočinek jsme měli na autobusové zastávce na silnici číslo 43 poblíž křížení se silnicí na Boříkovice a polské Mezilesí. Tam strýc Pavel našel opuštěnou, ale velice zachovalou pracovní rukavici. Když se ujistil, že se jí nikdo z přítomných opravdu nechce ujmout, umístil ji alespoň pod přístřešek zastávky, aby nemokla. V těchto místech se také opět projevila pozoruhodná vlastnost oděvu pana Vávry. Totiž jeho košile se pod vestičkou za jízdy nafukuje takovým způsobem, že to vypadá, jakoby měl břicho na zádech.

Za velkého rachotu způsobeného jízdou po kočičích hlavách jsme se také prohnali skrze náměstí v Králíkách, kde právě probíhaly přípravy na druhý den oslav 450 let od první písemné zmínky o městě. No a z Králík už jsme se škrábali strmou alejí přímo ke klášteru. Kolem po silnici bychom šli stejně pěšky, jen by to bylo o kus dál. Byť tedy pravda, i přes bohatý stín starých stromů jsme se v letošním teplém červnovém dni potili jako koně.

V aleji se náš peloton pěkně potřhal, každý si tak vysloužil svůj vlastní potlesk od čekajícího orelstva. Když se čekajícímu publiku v aleji zjevil strejda Pavel ve své hnědé radiovce, kdosi z publika pronesl: „To je snad Bolek Polívka!“, patrně ve vzpomínce na jednu starší televizní reklamu na paštiku, kde zaznělo dodnes známé zvolání „Bohušu, pospěš!“.

No a tak podobně jako se stal z pana Moravce „pan Komárek“, tak se i z Pavla Mareše stal „Bohuš“, teď ještě uvidíme, zda mu to také zůstane. No a když pod schodištěm kláštera za mocného aplausu stanul i pan Komárek v buřince a vestičce se svou černou Es-kou s brašnou na řídítkách, mohli jsme se pokojně odebrat na orelskou mši svatou. Mně se tedy ještě přihodila drobná nehoda. Jak jsem s nasazením fotografoval postupně příchozí, o mě opřená Dáša couvla z kopce, pak přišla ta nehoda a „flákla“ s Dášou o zem, až jí urazila zadní odrazku.

Ze mše sloužené za organizátory pouti na Hostýně před 70 lety jsme utekli o něco dřív, abychom pro diváky mohli uspořádat spanilou jízdu na prostranství před klášterem (díky tomu jsme se také dostali do časopisu Orel, který vydává ústředí jednoty v Brně, nutno tedy konstatovat, že asi budeme slavní). Potom jsme zapadli do protější hospody na oběd. Po obědě jsme se odebrali na zahradu kláštera, kde probíhaly různé soutěže pro děti... a některé dospělé. My se uvelebili pod strom, popíjeli kávu a jedli na kostkované utěrce prostíranou bábovku z vlastního chovu.

Po svačině už nás čekala jen cesta z kopce dolů, tedy – na chvíli. Vzali jsme to na Červenou Vodu. Z Červené Vody pak zase nahoru do kopce a posledními třemi zatáčkami až na Červenovodské sedlo. Nesměla chybět pauza na bábovku a pak stačilo se jen vyhoupnout do sedel a už jsme upalovali do údolí po státní silnici číslo 11 a pak doprava přes Orličky až do Jablonného, přibližně takových 10 km z kopečka, div nám nehořely brzdy (sahat potom na zadní torpédo, jak jsme si ostatně všichni museli zkusit, není úplně dobrý nápad, věřte nám). V Jablonném jsme ještě navštívili Jablonského medvídku, kde už nás u stánku s občerstvením

obsloužil náš motocyklista.

Domů jsme bez nehod dojeli kolem šesté večerní. A tak zbývá opět všem velocipedistům poděkovat za účast, andělům strážným za pohotovost a osobní nasazení, poplácat naše herky po blatnících za ten výkon a připravit je na příští cestu. A nebude to dlouho trvat...

František Mareš

JAK KRÁSNA JE NAŠE MATKA

Jak krásná je naše matka ve své stálé usebranosti, v níž nám ji představuje evangelium: „Jeho matka to všechno uchovávala ve svém srdci“ (Lk 2, 51).

Toto úplné mlčení okouzluje naši duši, která miluje. Jak mohu žít Marii v jejím tajemném mlčení, jestliže jsme povoláni, abychom často mluvili, a tak zvěstovali evangelium, neustále rozptýleni na všech možných místech, bohatých i chudých, od hospod po nároží ulic, ve školách, všude?

I Maria promluvila: *dala Ježíše*.

Nebyl nikdy na světě větší apoštol než ona.

Nikdo nikdy neřekl takové slovo jako ona, která dala *Slovo*.

Naše matka je skutečně a zaslouženě Královnou apoštolů.

A ona mlčela. Mlčela, protože dva najednou mluvit nemohli. Slovo se musí vždy opírat o mlčení, jako malba o své pozadí. Mlčela, protože byla pouhým stvořením. Protože to, co je samo o sobě „nic“, nemluví.

Ale na tichu tohoto „nic“ promluvil Ježíš. A vyslovil sám sebe. Bůh, který je stvořitelem, který je vším, promluvil – na nicotě stvoření.

Jak tedy žít Marii, co udělat, aby její kouzlo naplnilo můj život? Já jako stvoření musím mlčet, aby na mém mlčení promluvil Duch Boží.

A tak budu žít Marii a Ježíše. Budu žít Ježíše podle Marie. Budu žít Ježíše tím, že žiji Marii.

(z knihy Cesty světla: Chiara Lubichová) -BM-

LEKTORSKÁ SLUŽBA

Říjen 2018			
Ne 7. 10.	27. neděle v mezidobí	7:30	Venclovi 288
		16:00 MH	Hrdinovi 177
Ne 14. 10.	28. neděle v mezidobí	7:30	Marešovi 409
		16:00 MH	Macháčkovi ml. 60
Ne 21. 10.	29. neděle v mezidobí	7:30	Němečkovci 170
		16:00 MH	Hejlovi 232
Ne 28. 10.	30. neděle v mezidobí	7:30	Marešovi 271
		16:00 MH	Bednářovi 162

Listopad 2018			
Ne 4. 11.	31. neděle v mezidobí	7:30	Pecháčkovi 53
		10:30	<i>Mše sv. pro děti</i>
Ne 11. 11.	32. neděle v mezidobí	7:30	Dvořákovci 406
	Posvěcení kostela v DČ	10:00	Vágnerovi 102
Ne 18. 11.	33. neděle v mezidobí	7:30	Řehákovci 283
		10:30	Severinovi 342
Ne 25. 11.	Slavnost Ježíše Krista Krále	7:30	Bláhovi 457
		10:30	Macháčkovi 55

Příležitost ke svátosti smíření

Dolní Čermná	středa 3. 10.	16:30 – 17:30 h. 17:30 – 17:55 h.	P. Tomáš Fiala z Dolní Dobrouče
Verměřovice	čtvrtek 4. 10.	16:30 – 17:55 h.	P. Josef Roušar
Dolní Čermná	pátek 5. 10.	17:00 – 18:55 h.	
	ostatní dny	30 minut před mší svatou	
Mariánská Hora	neděle	15:30 – 15:55 h.	

Mše svatá zaměřená pro děti

V neděli 14. 10. 2018 v kostele v Dolní Čermné v 10:30 h. budeme slavit mši svatou zaměřenou pro děti. Biblický úkol pro děti, který si mohou vypracovat a přinést, zní: Koho uviděl dobrý muž jménem Kornélius? (Sk 10,1-4.30-33)

Pokřtěna byla

ve Verměřovicích 25. 8. 2018 Sofie Marie Zastoupilová

Církevní manželství uzavřeli

na Mariánské Hoře 18. 8. 2018 Vít Jursa a Dita Pokorná

ve Verměřovicích 1. 9. 2018 Martin Hejl a Šárka Dostálková

na Mariánské Hoře 15. 9. 2018 Tomáš Hajzler a Pavla Štěpánková

Křesťanský jsme se rozloučili

v kostele v Dolní Čermné 24. 8. 2018

s paní Annou Vávrovou z Horní Čermné

v kostele ve Verměřovicích 25. 8. 2018

s paní Janou Formánkovou z Dolní Čermné

otec Josef

Zprávy z farnosti

DOLNÍ ČERMNÁ

26. NEDĚLE V MEZIDOBÍ

neděle 30. září 2018

40. a 41. týden / 2018

BOHOSLUŽBY A AKCE:

pondělí 1. 10.	sv. Terezie od Dítěte Ježíše, panny a učitelky církve		
úterý 2. 10.	svatých andělů strážných	17:30 18:00	adorace v Petrovicích mše sv. v Petrovicích – za Eduarda a Annu Mertovy a živé z rodiny
středa 3. 10.	26. týdne v mezidobí	15:00 18:00	svátost smíření v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - za Alžbětu a Aloise Sukovy
čtvrtek 4. 10.	sv. Františka z Assisi	16:30 18:00	adorace a svátost smíření ve Verměřovicích mše sv. ve Verměřovicích
pátek 5. 10.	první pátek v měsíci, zasvěcený úctě Nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu	17:00 19:00	adorace a svátost smíření v Dolní Čermné mše sv. v Dolní Čermné - na dobrý úmysl
sobota 6. 10.	první sobota v měsíci, zasv. úctě Neposkvrněnému Srdci Panny Marie	7:30 19:00	mše sv. v Dolní Čermné - za Cyrila Vrátu a živé a zemřelé z celé rodiny mše sv. ve Verměřovicích - za Leopolda Hubálka, sestru a oboje rodiče
NEDĚLE 7. října	27. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. v Petrovicích mše sv. na Mariánské Hoře - za rodiny
pondělí 8. 10.	27. týdne v mezidobí		Od pondělí 8. 10. do pátku 12. 10. 2018 bude otec Josef na duchovních cvičeních. Mše svaté nebudou.
úterý 9. 10.	27. týdne v mezidobí		
středa 10. 10.	27. týdne v mezidobí		
čtvrtek 11. 10.	sv. Jana XXIII., papeže		
pátek 12. 10.	sv. Radima, biskupa		
sobota 13. 10.	27. týdne v mezidobí	19:00	mše sv. v Petrovicích – za Rudolfa Vondru a duše v očistci
NEDĚLE 14. října	28. NEDĚLE V MEZIDOBÍ	7:30 9:00 10:30 16:00	mše sv. v Dolní Čermné - za farníky mše sv. ve Verměřovicích - za Annu a Jana Markovy a živou i zemřelou rodinu mše sv. v Dolní Čermné, zaměřená pro děti - na poděkování za dar 90 roků života s prosbou o Boží požehnání i pro celou rodinu mše sv. na Mariánské Hoře

Návštěva starších a nemocných farníků

ve středu 3. 10. 2018 ve Verměřovicích, ve čtvrtek 4. 10. v Dolní Čermné a v pátek 5. 10. v Petrovicích.

POUTNÍK, ŘÍJEN 2018

Vydává Farnost sv. Jiří Dolní Čermná 1, 561 53 Dolní Čermná, bankovní spojení: 155816135/0300

Internet: <http://dolnocermenska.farnost.cz>, e-mail: dolnocermenska@farnost.cz

Uzávěrka příštího čísla je **21. října 2018**. Poutník vyjde **4. listopadu 2018**

Členové redakčního kroužku: J. Roušar -oJ-, E. Jansová (EJ), B. Macanová -BM-, J. Moravcová -jm-

Grafické zpracování: T. Bednář, P. Židek, T. Macháček, V. Kubičková, J. Adamec

Tiskne Tiskárna HEAT-TECH s.r.o., Dolní Čermná 231, Lanškroun, ☎ +420731617978. Neprodejné, pouze pro vnitřní potřebu...

Nicméně je možná finanční spoluúčast – výrobní náklady s vydáním jednoho kusu Poutníka činí 7,- Kč.